

**NA
DE
KLAP**

MARLIES ALLEWIJN

kluitman

Voor iedereen die worstelt

Nur 285 / W052301

Bisac YAF023010 / YAF018030 / YAF058110

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Marlies Allewijn

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, Sproud

Omslagfoto: © Elina Garipova / Trevillion Images

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Proloog

De hele dag bleef het bij me, de geur van naderend gevaar,
om wat ik droomde dat je zei.

Kwam dreigend onheil dichterbij
[van welke omvang en van waar?]
door wat ik droomde dat je zei?

Achter elke meubel dacht ik dat
mijn duistere belager zat.

Uit: *De hele dag bleef het bij me*
– Neeltje Maria Min
Een vrouw bezoeken, 1985

Doodstil.
Gitzwart.
Eén, twee, drie seconden, minuten, uren?

Wit licht.
Het zwiëpt van links naar rechts tegen een zwarte hemel.
IJzer op ijzer. Het snijdt. Ook door mijn hoofd.
Mensen gillen.
Sirenes loeien.
Zacht geprevel: ‘Nee, nee, nee, nee.’
Koude druppels kletteren op mijn voorhoofd.
Zijn het druppels?
Mijn tanden klapperen. *Tak, tak, tak, tak, tak.*
Ik heb het koud.

Een gezicht vlak boven het mijne. ‘Ik ben Laura. We halen je hier-
uit.’

Waaruit? Ik beef te erg om het te kunnen vragen.

Laura verdwijnt.

‘Nee, nee, nee.’ Het klinkt ver weg, maar ook dichtbij. Alsof
iemand vanachter een muur tegen me praat.

Daar is Laura weer. Haar gezicht is nat. Een blonde pony piept
vanonder een rode helm. Ze heeft heldere, blauwe ogen. ‘Heb je
pijn?’

Ik probeer mijn hoofd te schudden.

'Niet bewegen,' zegt Laura rustig maar gedecideerd.

Ik hou me meteen stil. Op mijn kaken na dan. Die kan ik met geen mogelijkheid op elkaar houden.

'Knipper met je ogen. Eén keer is ja. Twee keer is nee.'

Twee keer.

Laura reikt achter zich, pakt iets en zwaait met een aluminium-folie vlag boven mijn hoofd. Ze frommelt hem om me heen. Het helpt iets tegen de ijskoude wind die door mijn kleren blaast, maar niets tegen de druppels op mijn voorhoofd; ze voelen als bakstenen.

'M...m...h...ij...ij...n h...h...hoofd...'

Laura buigt zich verder naar voren. Haar lichaam beschermt me tegen het water. 'Zo beter, lieverd? Het duurt niet lang meer. Ze hebben je vader er al bijna uit.'

Aan de andere kant van de denkbeeldige muur is het nu stil. Ik hoor geen gejammer meer.

Kwam dat gekerm van mijn vader?

Voor me spettert een goudkleurige straal uiteen in duizenden kleine vonkjes; vuurwerk in november. Ik schrik en wil achteruitdeinzen. Maar ik zit vast. Laura, die nog steeds boven mijn hoofd bungelt, pakt mijn schouders met twee handen stevig vast.

'Het zijn de slijpers. Kijk! Zie je dat? Nog maar een paar centimeter en dan kan het dak eraf.'

Dak? Waarvan?

Een scherp geluid snijdt in mijn oren. Opnieuw ijzer op ijzer. Het houdt maar niet op. Laat het stoppen. Ik sla mijn ogen op naar Laura. Weet ze wel hoe bang ik ben?

'Geloof me. Het komt goed. Nog een paar minuten. Alles is

onder controle. We weten wat we doen.' Laura glimlacht naar me, maar volgens mij is zij ook bang.

Wit licht.

Het schiet boven me langs, als een langgerekte streep.

Stemmen.

Ze zeggen woorden die ik niet ken.

Een hand op mijn voorhoofd, warm en geruststellend.

Shhhhhp zoemt een openschuivende deur.

'Eén, twee, drie.'

Ik word opgetild.

Weer die hand op mijn hoofd.

Bruine, vriendelijke ogen.

'Robin, wij zorgen voor je.'

Deel 1

1.

Wazige witte vierkanten boven mijn hoofd. Afrika in de hoek. Een geur die ik niet ken. Niet vies. Ook niet lekker. Mijn hoofd voelt zwaarder dan normaal. Alsof er een bowlingbal op balanceert. IJswater stroomt onder de huid van mijn linkerhand. Mijn rechterhand wordt omklemd. Klam, koud, plakkerig. Vies. Ik beweeg een pink. Een ruk. Weg is het vieze.

‘Philippe!’ schreeuwt iemand veel te dicht bij mijn oor. Ik draai mijn hoofd – met bowlingbal – en zie, niet helemaal scherp, mijn moeder. Ik knipper een paar keer. De mist die over mijn oogballen ligt, trekt iets op.

Mams ogen zijn gezwollen. Heeft ze klappen gehad? Ze heeft ook wallen. Bijna zwart. Haar wangen zijn rood en haar lippen schraal.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik beweging. Het lukt me niet mijn hoofd erheen te draaien.

Ik ben zo moe. Zo verschrikkelijk moe.

‘Robin?’ Een duwtje tegen mijn schouder. ‘Robin? Hoor je me?’

Ik open mijn ogen weer. Mijn vaders gezicht is heel dicht bij het mijne. Zijn huid heeft diepe groeven, zijn baard is voller dan normaal. Er zit een pleister op zijn wenkbrauw.

Alsof hij tegelijkertijd een alien uit een apocalyptische film op zich af ziet komen en door duizend kittens wordt geknuffeld, staart pap naar me.

‘Robin. Robin.’ Mijn moeders stem. Weer veel te dicht bij mijn oor.

Pap verdwijnt. 'Elp! Elp!' hoor ik in de verte.

Waarom doet iedereen zo arelaxed? En waarom ben ik zo moe?
Zo afschuwelijk moe.

Natte zoenen. Op mijn haar, mijn voorhoofd, mijn wangen, mijn neus. Gekriebel.

Opnieuw open ik mijn ogen. Het kost me alle kracht die ik heb.
Mijn vader heeft mijn schouders vast.

'Doe rustig!' Dat is mijn moeder. 'Dat kind komt net bij.'

Bij van wat? En waarom maken ze zo'n heisa?

'Laat me even,' probeer ik te zeggen. Er komt geen geluid uit mijn keel. Ik sluit mijn ogen weer. Dat is beter.

Beter dan open.

'Robin! Welkom terug.' Een stem die ik niet ken. Warme adem op mijn gezicht. Een kneepje in mijn hand. Ik open mijn ogen. Nog eens. Een vrouw in een wit pak staart naar me. Ik krijg haar niet helemaal scherp.

Een mannenstem, me ook onbekend, zegt: 'Het is goed nieuws. Het slaapmiddel begint uit te werken.'

Dan richt hij zich tot mij. Denk ik. 'Jij houdt je keurig aan je afspraken, zeg. We hadden tegen je ouders gezegd dat het een halfuurtje kon duren voordat je wakker zou worden, en kijk, hier ben je.'

Het lukt me nu beter om te focussen. Ik begrijp wat hij zegt. Maar mijn ogen zijn nog steeds zwaar. Ze vallen weer dicht.

'Waar ben ik?' vraag ik hees en fluisterend. Mijn keel doet pijn als ik praat. Ik slik. 'Au.'

'Heb je pijn?' Het is mijn moeder. Haar stem klinkt zo raar. Niet

als de hare. Hoog en piepend. Alsof ze naar adem hapt.

'Mijn keel,' fluister ik.

'Robin. Ik ben Lucy, verpleegkundige.' Weer haar warme adem. Heeft ze koffie gedronken? Ik probeer mijn hoofd af te wenden. Het lukt niet. 'Mijn collega Maarten is hier ook,' gaat ze verder.

Lucy vervolgt: 'Je bent op de uitslaapkamer van het ziekenhuis. Je hebt last van je keel omdat je daarin een intubatietube had.'

Ik probeer mijn hand naar mijn nek te brengen. Hij raakt verstrikt in touwen. Ik slik nog eens.

'Je hebt een ongeluk gehad. Weet je dat nog?' Lucy's ogen zijn geruststellend. Net als die van de blonde pony.

Ik open mijn ogen. Een prikkel schiet van mijn schedel naar mijn borst. Even stopt mijn adem.

Een ongeluk.

Ja, natuurlijk wist ik dat nog.

2.

Het regende pijpenstelen toen ik Karans huis verliet. Pap stond met de auto op de hoek van de straat. Hij liet de lampen knippen en toeterde. Ik zwaaide in de hoop dat hij zou stoppen met opvallen. Maar hij zag het als een aanmoediging en toeterde nog eens.

Op een drafje holde ik naar de auto. Met een rotgevoel.

Die avond zou ik met Samya, mijn buurmeisje en vriendin sinds altijd, een film kijken bij Karan, mijn beste vriend sinds groep drie. We zouden blijven slapen, want de andere dag moesten Karan en ik naar atletiek en Samya had een voetbalwedstrijd bij de club naast onze baan. Maar toen Sam en ik bij Karan kwamen, bleek dat hij veel meer mensen had uitgenodigd. De helft kende ik niet eens. En in plaats van film kijken werd het een feestje met harde muziek, drank en een Karan die nogal tof liep te doen. Ik had helemaal geen zin meer om te blijven. Dus appte ik mijn vader. Hij antwoordde dat hij me met de auto kon ophalen na zijn optreden, dat bij Karan in de buurt was.

Karan zei niet eens gedag toen ik wegging; hij stond op het balkon te zoenen met Abby, een meisje uit de vijfde. Sam besloot te blijven, en dus vertrok ik alleen.

Alles aan de avond irriteerde me. Ik wist niet waarom. En dat irriteerde me nog meer. Een beetje bozig – vooral op mezelf, denk ik – was ik ingestapt. Van dat kleine stukje lopen was ik zeiknat geworden en ik had het koud.

‘Waarom heb je geen jas meegenomen?’ vroeg pap terwijl hij de straat uit reed.

‘Jij haalt me toch op?’

‘Ehm, het was wel handig geweest. Je bent kletsnat. Hoe was het? *Y avait-il des bais- ehm... de la danse?*’ Hij lachte plagerig.

Gegeneerd rolde ik met mijn ogen. ‘Nee, pap, er is niet gezoend. Wel gedanst.’

Hij prikte me in mijn zij. ‘Ah, vertel nou? Ben je verliefd?’ Zijn Franse r rolde extra.

‘Papá!’ Ik was geïrriteerd en wilde dat ook duidelijk maken, maar dat gekke hoofd van hem maakte dat ik toch moest lachen. ‘Ja, superverliefd. *Sur toi!* Nou goed? Rij gewoon.’

Hij lachte en sloeg met zijn handen op het stuur. Midden in een lach van hem en een quasinukkige sneer van mij klonken de trambellen.

Daarna kwam de klap.

De chaos.

De blonde pony.

De kou.

3.

‘Pap?’ Bezorgd kijk ik de kamer rond. Hij staat aan het voeteneind van mijn bed. ‘Je bent eruit gekomen?’

In zijn linkeroog welt een traan op. Als hij knippert rolt hij over zijn ooglid en glibbert via zijn wang naar zijn kin. ‘*Oui*. Ik ben eruit gekomen,’ fluistert hij nauwelijks hoorbaar.

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zeg ik vaag. ‘Natuurlijk. Je staat daar. Ben je oké?’

Hij glimlacht zwakjes. ‘Maak je om mij maar geen zorgen.’

‘Ben ik oké?’

De trillerige zucht van mijn moeder doet me vermoeden dat het niet zo is. Ze pakt mijn hand. ‘Een tram heeft de zijkant van de auto geraakt. Jouw kant. Je hebt je bekken en je linkerbovenbeen gebroken. Je bekken en been zijn vastgezet met platen. Op je bovenbeen zit een wond die nog moet helen.’

Ik richt mijn zware ogen op mijn benen. Ze zijn verstopt onder een dun dekbed met verwassen bloemen erop. Ik probeer mijn voeten te bewegen. Het lukt niet.

Wat zeiden ze nou, een gebroken been? Dat overkomt zo veel mensen. Karan nog, vorig jaar. Wat was er ook alweer gebeurd? Hij ging onderuit tijdens de 100 meter horden en moest drie weken in het gips. Oké, dat is te doen. Toch? Zei mam ook iets over mijn bekken? Wacht... dat is in de buurt van mijn rug. Maar als je een gebroken rug hebt, dan ben je toch verlamd? Mijn lichaam tintelt zoals die keer dat ik in de winter ging zwemmen in de zee. Mijn ademhaling versnelt. Een apparaat naast me piept steeds sneller. *Piep, piep, piep, piep, piep.*

‘Kan ik nog lopen?’ vraag ik buiten adem, bang voor het antwoord.

‘Het is belangrijk dat je de komende paar weken rust neemt en je bekken en been niet belast. Als je wond dicht is, ga je naar een revalidatiecentrum,’ antwoordt mijn vader terwijl hij naast me komt staan en mijn hand pakt. Hij geeft geen antwoord op mijn vraag.

‘Maar... kan ik nog lopen?’

‘Het wordt een lange weg. En je zult hard moeten werken.’ Zijn duim wrijft over de mijne. ‘Maar de dokters denken dat je zult herstellen.’

Je zult herstellen.

Je zult herstellen.

Je zult herstellen.

Dat, en alleen dat, onthield ik.

Pap geeft me een zoen op mijn voorhoofd.

Aan de andere kant van het bed snuift mijn moeder. Mijn vader laat mijn hand los en druipt af naar het voeteneind. Als een geslagen hond met de staart tussen de benen. Of als iets anders zieligs. Ze voelen ongewoon, mijn ouders. Stijver, meer gesloten, ouder.

Maar ja, alles voelt ongewoon. Vreemd, onwaar, ver weg, dichtbij.

Ik focus op mijn moeders vinger die over mijn wang strijkt. ‘We gaan het samen doen,’ zegt ze. Ze drukt een kus op de rug van mijn hand. ‘Jij en ik,’ fluistert ze.

Lucy legt een afstandsbediening in mijn hand. ‘Hierop zit een knop. Als je pijn hebt, mag je daarop drukken. Via je infuus krijg je dan morfine toegediend. Twijfel niet om hem te gebruiken. Er zit een beveiliging op. Je kunt jezelf dus nooit te veel geven.’

De bowlingbal is zwaar en drukt, maar tegelijkertijd zweeft mijn hoofd op een dik pakket wolken. Wolken zoals je ze alleen vanuit een vliegtuig ziet. Mijn lichaam daarentegen is op een planeet waar de zwaartekracht harder trekt dan op aarde. Het voelt log. Ingemetseld in het bed. Onmogelijk in beweging te krijgen.

‘Ik ben zo moe.’ Mijn ogen vallen voor de honderdste keer dicht.

‘Rust maar,’ zegt mijn moeder. ‘Wij blijven in de buurt, maar nu halen we even een kop koffie in het restaurant om te vieren dat je wakker bent. Dat kan toch wel?’

‘Natuurlijk.’ Ik hoor de glimlach in Lucy’s stem.

Met gesloten ogen luister ik naar het gerommel om me heen. Een tas die gepakt wordt. Een stoel die verschoven wordt. Fluisterend overleg over iets wat ik niet begrijp. Een ‘Dag lieverd’ van ver weg. Een ‘We houden van je’ van nog verder weg. En dan is het stil om me heen. Ik ben alleen.

Met al die informatie. Benen kapot, bekken kapot, revalideren, auto-ongeluk. Bange ouders. Boze ouders? Morfine. Een zwaar lijf. Stroperige gedachtes.

Hoe kon dit gebeuren?

Om niet te verdwalen in mijn eigen chaotische brein open ik mijn ogen en richt ze op het systeemplafond boven mijn hoofd. Witte vierkanten met kleine gaatjes. Afrika is gewoon een bruine vochtvlek.

Dit alles moest een grap zijn.

Toch?

Stevig druk ik op de knop in mijn hand. Mijn ogen worden nog zwaarder. Ik sluit ze. En slaap.

4.

Twee weken duurde het voordat de wond (twintig centimeter lang, drie centimeter breed) op mijn bovenbeen dicht was. In die twee weken mocht ik niet lopen, niet staan, niet steunen. Ik moest liggen in een ziekenhuisbed.

De eerste zeven dagen zweefde ik rond op een morfinewolk. Ik was er wel, maar ook weer niet.

Ik kreeg bezoek van kabouters die over de gordijnrails om mijn bed heen wandelden terwijl ze me uitlachten met hun kleine ronde oogjes samengeknepen en hun bolle buikjes schuddend van plezier. Morfine is (te) gek.

In de tweede week telde ik de vierkanten in het systeemplafond (64), daarna de gaatjes in het systeemplafond (453 per vierkant). Vervolgens berekende ik – uit mijn hoofd – het totaal aantal gaatjes (28.992), zag ik alles op Netflix, wachtte op het bezoek van mijn ouders, werd gewassen, op een po getild en beet op mijn nagels.

Toen de wond dicht was, besloot de chirurg dat ik moest gaan. Niet naar huis, natuurlijk. Zover was ik nog lang niet. Nee, ik werd in een ambulance zonder sirene overgebracht naar een revalidatiecentrum, Bosburgh. Mijn moeder zat naast me. Ze kletste met de ambulanceverpleegkundige – vrolijk, alsof deze shitshow de normaalste zaak van de wereld was.

Ik miste mijn morfinepomp. Eén drukje was genoeg geweest.

Dat is nu dertien dagen en vier uur geleden.

Revalideren doet pijn! Ik heb pijn in mijn botten, spieren,

zenuwen en huid. En mét die pijn moet ik oefenen. Oefenen is zwaarder dan op zaterdag vakkenvullen bij de Albert Heijn + een volledige atletiektraining + tien keer achter elkaar via de trap naar ons huis op de vierde verdieping + een proefwerkweek.

Mijn ouders zijn verdrietig én boos op elkaar. Ze doen hun best om dat te verbergen als ze – apart van elkaar – altijd lachend bij me op bezoek komen. Maar hoe breed de glimlach rond hun lippen ook is, hij bereikt nooit hun ogen. En daarom doe ik vrolijk.

Vrolijk blijven helpt mijn ouders én mijzelf. Door een positieve instelling herstel je sneller. Dat weet iedereen. En ik werk heel hard, omdat ik naar huis wil. Thuis gaan we weer door met ons leven. En dan was dit gewoon een hobbel in de weg die we genomen hebben.

Mezelf aankleden is een evenement. Ik mag mijn onderlijf (nog vijftien dagen, min vier uur) niet belasten, dus moet ik mezelf zittend in een stoel of liggend op bed aankleden. Dat is niet de handigste manier om broeken omhoog te hijsen, ook al zijn het wijde sweatpants met elastiek in de taille. Maar dat onhandige gestroop en geprop is niet het ergste. Het ergste is de zenuwpijn. Als ik me beweeg, worden er hete messen in mijn been gestoken. Vervolgens verkrampst alles terwijl mijn been tintelt. Nee, dat is niet het goede woord. Ik sta onder stroom. 220 volt.

‘Het duurt lang voordat beschadigde zenuwen herstellen. Je moet geduld hebben,’ zegt Hamza, de fysiotherapeut hier in Bosburgh, steeds opnieuw terwijl hij toekijkt hoe ik me in mijn broek worstel.

Maar als ik vraag hoeveel geduld ik nog nodig heb, antwoordt hij niet.

Ik spits mijn oren. Gerommel op de gang. Een zangerige stem, een zacht muziekje. Reza, mijn favoriete verpleegkundige, kan ieder moment binnenkomen. Wat draait ze vanmorgen? Ze is bij Charlie, denk ik. Nog twee kamers te gaan dus. Ik sluit Insta af, leg mijn telefoon op het kastje naast mijn bed en trek mijn dekbed nog iets verder omhoog. Ik wou dat het al vanavond was. Dan was deze dag voorbij en had ik de psycholoog – naar wie ik vandaag toe moet – al verteld dat ik haar diensten niet nodig heb.

‘Je hebt iets heel heftigs meegemaakt, Robin.’ De revalidatiearts, dr. Pour, had er heel ernstig bij gekeken. Het was met een hevige geknik met haar hoofd bevestigd door mijn moeder die, zoals altijd als de arts langskomt, kijkt alsof ze wordt aangevallen door de haai in *Jaws*.

Alsof ik zelf niet weet dat een ongeluk meemaken heftig is.

Maar wat heb ik eraan om dat met een psycholoog te bespreken? Dat ongeluk heeft mijn been en bekken beschadigd, niet mijn hersens. Ik ben niet gek.

‘Je bent ook niet gek,’ zegt mijn moeder, ‘maar het is belangrijk om over je gevoelens te praten zodat je ze kunt verwerken. Dat zegt de arts.’

Daar moet ik nogal om lachen, want als iemand nooit over haar gevoelens wil praten, dan is het mijn moeder. En wat willen ze dan van me? Dat ik vertel over het getringel van de tram? Of over de klap die zo hard was en zo snel kwam dat ik me alleen de zwarte stilte van vlak erna herinner? Willen ze weten over de kou en hoe die zo diep mijn lichaam binnendrong dat ik me voelde als een in zijn kartonnetje vastgevroren Calippo? Hoe de regen niet als water voelde, maar als kogels? Hoeveel geluid slijptollen maken? Moet ik ze vertellen over mijn benen? Dat de rechter in een

onmogelijke hoek lag en het bot er verticaal uitstak? Het bloed dat ik rook. En hoe misselijk ik daarvan werd? En dat gejammer. De hele tijd dat gejammer. Of willen ze dat ik praat over dat gevoel dat ik steeds vaker heb? Dat gevoel dat er iets ergs gaat gebeuren. Maar ik weet niet wat. Ik weet niet waar. En ik weet niet wanneer.

Zjoef. De deur naar mijn kamer zwiept open. ‘Een hele goeie morgen! *Start your journey, early or maybe later. Get your boots on. Look for rainbows,*’ zingt Reza met haar muziek mee terwijl ze mijn kamer binnenkomt. Het licht springt met een *ploink* aan.

Ik knipper met mijn ogen. ‘Hé,’ zeg ik met een krakende ochtendstem. ‘Wat luister je?’

Quasiverbaasd schudt ze haar hoofd. ‘Wat? Ken jij King niet? *Love & Pride*, een pareltje uit 1984. En helemaal geschikt voor deze dag. Toen ik vanmorgen hiernaartoe reed, zag ik een regenboog.’

Ze zegt het alsof het volkomen logisch is. En voor haar is dat ook zo. Reza is de jaren tachtig. Vandaag draagt ze haar lichtroze haar in een hoge paardenstaart. Haar oogmake-up is paars en oranje. Ze draagt een roze choker rond haar nek. Haar kleren hebben alle kleuren van de regenboog en meer. Ze ziet er, zoals altijd, hysterisch uit – op een goede manier.

‘O, oké. Natuurlijk.’ Ik grijns. ‘Maar lekker nummer. Ik ben wel wakker.’

‘Mooi! Ik heb een verrassing voor je.’ Ze rommelt in de zak van haar jasje.

‘O?’

‘Hier,’ ze houdt een flesje omhoog. ‘Nagellak. Magenta.’

Ik lach. ‘Nee, dat heb je niet gedaan! Echt?’

Vorige week had ze zelf roze nagels. ‘Mooi,’ had ik gezegd, ‘maar magenta was nog mooier geweest. Dat is mijn favoriete kleur.’

‘Draag je zelf wel eens nagellak?’

‘Ehm, nee. Nooit.’

‘Tsss’ had ze daarop gezegd.

‘Mijn nagels zijn er ook niet echt geschikt voor...’ Ik had mijn handen met gekartelde nagelstompjes omhooggehouden. ‘Sinds ik hier ben, bijt ik nagels,’ had ik toegevoegd. ‘Wat moet ik hier anders? Het is zo saai in Bosburgh. Pure verveling.’

Het was niet helemaal waar. Ik bijt omdat ik me zo opgefokt voel de hele tijd, en door voor de hand liggende redenen kan ik niet met mijn been wippen.

‘Als je je nagels lakt, bijt je niet, wedden?’ Reza had me uitdagend aangekeken.

‘Oké, waarom niet?’ had ik tot mijn eigen verbazing gezegd.

‘Ehm,’ Reza had even peinzend voor zich uit gekeken. Toen zei ze: ‘We doen het zo; als jij een week niet bijt, krijg je van mij een flesje.’ Ze had haar hand naar me uitgestoken. ‘Deal?’

Ik had hem geschud. ‘Deal!’

Niet dat ik nou zo graag die nagellak wilde, maar ik ergerde me aan die afgekloven worstjes aan mijn handen. En ik hou wel van een uitdaging. Ik heb dan ook écht niet meer gebeten en mijn nagels zien er een stuk beter uit.

‘Ik had het beloofd,’ zegt Reza. ‘Hier.’ Ze zet het flesje op de tafel bij het raam. ‘Daar kun je het straks zelf pakken.’ Ze knipoogt.

Echt alles is hier een oefening.

‘Hoe ziet je dag eruit vandaag?’ vraagt ze terwijl ze de gordijnen opendoet.

‘Meteen na het ontbijt heb ik school, daarna fysio en aan het

eind van de middag moet ik naar de eh... psycholoog.'

Reza knikt. 'En wat vind je daarvan?'

Ik haal mijn schouders op. 'Gewoon.'

'Gaat je moeder mee? Of je vader?'

'Mijn moeder. Ze gaat niet mee, maar ze wil even kennismaken met die psych, zegt ze. Daarna wacht ze op mijn kamer op me.'

Reza helpt me overeind. 'Oké.'

Ik kreun. Uit bed komen nadat ik een hele nacht gelegen heb, is zoals ik me de hel voorstel. Alles is dan nóg stijver en pijnlijker. En de zenuwpijn, die ik niet voel als ik lig, schiet zodra ik rechtop zit als een bliksemschicht omwikkeld door prikkeldraad door mijn onderlijf. Ik beweeg mijn goeie been over de rand en blaas door getuite lippen uit. 'Even wachten,' zeg ik tegen Reza.

'Prima. Op jouw tempo.' Ze legt een hand op mijn schouder.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht en bal mijn handen tot vuisten terwijl ik me op mijn ademhaling concentreer. Langzaam trekt het stekende gevoel weg. 'Ik wil niet dat ze daar op de gang naast de deur zit,' zeg ik zonder het te willen. Mijn mond gaat gewoon ineens praten. Ik sleep mijn slechte been naar de rand en til het eroverheen.

'O?' Reza houdt een hand voor mijn borst om me op te kunnen vangen, mocht ik voorovervallen.

'Niet dat ik daar veel ga vertellen, hoor,' ga ik verder.

Waarom praat ik nog? Reza vraagt me toch niks?

Ze duwt haar armen onder mijn oksels. 'Nee?'

Ik schud mijn hoofd, maar kijk haar niet aan.

'Klaar?' vraagt ze.

Ik knik met op elkaar geklemde kaken. Geconcentreerd adem ik in en uit. Dit is de transfer van bed naar stoel. De moeilijkste van de dag.

'En gaan!' zegt Reza.

Ik gebruik al mijn krachten en verplaats mezelf naar de rolstoel die naast mijn bed staat.

Ik zit. Nahijgend zeg ik: 'Ze hoeft niet te wachten. Dat is alles.'

'Tuurlijk niet.' Reza haalt een hand door mijn haar. 'Je bent een topper, Robin!'

Het water in het therapiebad was warm.

Zweetdruppeltjes parelden op mijn bovenlip. Kleine golfjes spetterden tegen mijn bovenlijf. Het kietelde.

Mijn stappen waren klein, de afstand lang. Maar eigenlijk helemaal niet. Twintig stappen tot het eind. Ik liep!

Met een kordate slide van mijn wijsvinger over het scherm van mijn telefoon zet ik mijn 'revalideren kun je leren'-playlist hard genoeg om de gedachtes die ik niet wil horen te overstemmen. Over een kwartier is het zover. Dan moet ik gaan praten over mijn gevoelens. Met een gekkendokter. Ik druk mijn nagels in mijn handpalmen en staar strak voor me uit. '*Don't give up; I won't give up. Don't give up, no, no, no. I'm free to be the greatest, I'm alive,*' zing ik zachtjes maar verbeter met Sia mee.

Mam steekt haar hoofd om het hoekje van de deur. 'Hé,' zegt ze.

Ik schrik ervan en forceer een glimlach.

Te laat...

Haar gezicht betreft. 'Wat is er? Heb je pijn? Is er iets gebeurd?'

Gefrustreerd klem ik mijn kaken op elkaar. Waarom doet ze zo paniekerig? Ik ben al zenuwachtig en nu moet ik haar ook nog geruststellen. Ik zucht en zet dan mijn 'alles gaat prima'-glimlach op.

Zo laconiek als ik kan zeg ik: 'Er is niets. Ik eh...' Wat kan verklaren dat ik niet euforisch lachte toen ik haar zag? Op mijn bed ligt een dichtgeslagen boek Frans. Ik tik erop. 'Ik was huiswerk aan het maken en snapte een zin niet.'

'O.' Als bij een ballon die leegloopt, stroomt de spanning uit haar lichaam. Ik zie het aan haar schouders die langzaam zakken.

'Alles gaat uitstekend,' zeg ik. 'Ik heb voor het eerst gelopen... Nou ja, lopen? Lopen kun je het natuurlijk niet echt noemen,' ratel ik zo opgewekt mogelijk. 'Laat ik het zo zeggen: ik heb, dobberend in een loeiheet zwembad, mijn ene been voor het andere bewogen.' Ik lach breed. 'En dat wiskundeproefwerk ging wel.'

Mam laat haar schouder tas op de grond zakken en ploft neer op het nepleren bankje dat tegen de muur van mijn kamer staat. 'Wat goed! Ik ben trots op je, Robin. Je bent zo sterk. Iedereen zegt het. Zo knap hoe je hiermee omgaat.'

Ik lach opnieuw, nu oprecht. 'Dank je.'

Dit is wat ik wil horen: ik voel me sterk, ik één sterk en mijn moeder ziet het!

'Poeh, ik had een drukke dag,' zegt mam met een diepe zucht. 'Op mijn werk moest ik een pitch doen voor een klant en daarna moest ik nog naar huis, want ik was je shirts vergeten. En toen...'

'Eh,' onderbreek ik haar. 'Pap heeft gisteren al een stapel meegebracht.' Ik knik naar de mintgroene kast in de hoek. 'Ze liggen daar.'

Mijn moeder knijpt haar ogen tot spleetjes en perst haar lippen op elkaar. Heel even maar. Dan zegt ze zacht maar scherp: 'O. Ik had verwacht dat hij het vergeten zou zijn. Zoals hij wel meer dingen vergeet. Maar goed, dit niet dus. Prima.'

Het is duidelijk helemaal niet prima. Ik had beter gewoon 'Dank je wel' kunnen zeggen.

'Ach, dan heb ik voorlopig genoeg kleren hier. Toch? Ging je pitch goed?' kwetter ik.

Afwezig knikt ze. 'Ja, ja. Ging wel, hoor. Maar ik ben moe.' Ze kijkt me weer aan met die verrekt verdrietige blik. 'Gelukkig heeft Meryem me uitgenodigd om te komen eten. Ik hoef niet te koken.'

Meryem is mijn moeders beste vriendin en toevallig, of misschien niet helemaal, de moeder van Samya.

'Ah, mooi,' zeg ik. 'Wil je dan dit...' Ik strek mijn hand uit naar mijn nachtkastje en pak er een boek af. '... aan Sammie geven?'

Mam pakt het boek van me aan. Het is een dikke pil over de opkomst van punkmuziek eind jaren zeventig van de vorige eeuw. Mam grinnikt. 'Heeft ze weer een poging gedaan om je tot punk te bekeren?'

'Ja. Een mislukte poging, want ik heb het niet gelezen. Maar zeg maar dat ik het geweldig vond.' Ik rol met mijn ogen.

Mam lacht weer. Gelukkig. Ik zie haar liever zo.

'Hoe laat moet je ook alweer bij die vrouw zijn?' vraagt ze terwijl ze op haar horloge kijkt.

'We moeten eigenlijk wel gaan,' antwoord ik.

Daar is de tinteling in mijn buik weer, als een dreinend kind dat om aandacht vraagt. Mijn hart klopt sneller dan ik zou willen. *KaBONK, kaBONK.*

'Maar ik kan ook gewoon níét gaan,' probeer ik. 'Dan kun jij een beetje bijkomen. En hebben wij tijd om gezellig te kletsen.'

Mam glimlacht – natuurlijk weer verdrietig – en staat op. 'Oké.' Ze pakt mijn handen. 'De dokters denken dat het belangrijk is dat je dit doet. Laten we naar ze luisteren.'

'Maar je zegt zelf net dat ik sterk ben,' sputter ik tegen.

'Je één ook sterk. Zie het als een formaliteit.' Ze knipoogt. Dan

zegt ze: 'Nou, hup, haal die kar van de rem. Ik rij je ernaartoe.'

Met een diepe zucht doe ik wat ze zegt.

'Hoe is het met je?' Het blonde korte haar van de psycholoog staat in pieken steil omhoog. Ze doet me aan iemand denken. Aan wie?

'Goed,' antwoord ik. 'Ik had een proefwerk wiskunde en dat ging wel aardig. Ik ben vandaag in het hydrobad geweest en heb voor het eerst gelopen.'

'Wat fijn voor je! Hoe voel je je daarbij?'

'Ja, blij dus.'

'Ik kan me ook voorstellen dat het spannend is.'

'Nee, hoor. Ik had er alleen maar heel veel zin in. Hoe sneller ik écht kan lopen, hoe sneller ik hier weg kan. Lekker naar huis.'

Ik staar naar haar wilde haar. Het is echt heel erg blond, bijna geel. Ja! Nu weet ik het: ze lijkt op Woodstock uit *Snoopy*. Haha. Maar echt. Een lachkriebel borrelt in mijn keel. Ik kan hier niet de slappe lach krijgen. Dan denkt ze zeker dat ik gek ben. Doe normaal. Hou je in! De kriebel schiet omhoog en trekt aan mijn mondhoeken. Ik draai mijn hoofd van haar weg en buig het zo diep als ik kan. Ik focus op mijn magenta nagels. Zelf gepakt. Zelf gelakt.

'Mooi. Fijn dat het zo goed gaat.'

'Hmm,' zeg ik, bang dat met mijn woorden mijn lach ontsnapt.

'Hoe is het met je ouders?'

Beng! Weg lach. Met een ruk kijk ik op. Het gaat slecht met ze. Zij lachen nooit meer. Niet echt. Hun huid is grijs en hun ogen staan hol. Maar dat kan ik niet zeggen. Dan zit ik hier iedere dag. En dus antwoord ik: 'Goed. Ze... eh... komen iedere dag.'

De psych kijkt naar me. Ik voel me er ongemakkelijk door en

buig opnieuw mijn hoofd. In het grijze linoleum zit een golvend patroon waardoor het, als je je ogen tot spleetjes knijpt, lijkt alsof je door een wild kolkende rivier gesleurd wordt. Het maakt me misselijk.

'Gezellig. Wat doe je als ze er zijn?'

'Met mijn vader kijk ik films. Gisteren hebben we *The Fundamentals of Caring* gezien? Ken je die?'

'Nee. Leuk?'

'Leuk en mooi,' antwoord ik.

'En je moeder? Kijk je met haar ook films?'

'Nee, mijn moeder is te ongedurig om...' Ik maak aanhalingstekens met mijn vingers. '... zomaar niets te doen.'

'Praten jullie wel eens over het ongeluk?'

Ik bevries in mijn stoel. Kou trekt door mijn lichaam. Haar vraag laat me schrikken, heel gek, want ik weet natuurlijk ook wel dat ik hier ben omdat ze denken dat ik een trauma heb opgelopen door dat ongeluk.

Ze glimlacht geruststellend. Dat kan ze goed. Ze is aardig. Haar kamer is gezellig. Ze heeft thee voor me gezet. Sterrenmunt. Mijn lievelings.

Op tafel staan koekjes. Daar heb ik er nog geen van gepakt. Zomaar een koekje pakken, vind ik ingewikkeld. Ze staan ervoor, dus het zou logisch zijn als je er eentje nam, maar als ik na een eerste koekje nog zin zou hebben in een tweede, mag ik dat dan ook pakken? Of ben ik dan onbeleefd? Misschien hoort zij me een koekje aan te bieden, maar is ze dat vergeten? Is zij dan niet onbeleefd, eigenlijk? Ik zucht. Het zijn speculaasjes. Daar hou ik heel erg van. En zeker bij de thee. Misschien is dit wel het perfecte moment om een koekje te pakken, want met volle mond kun je

niet praten. Ik twijfel nog heel even, maar dan wijs ik naar de trommel. ‘Goed als ik een koekje pak?’

‘Natuurlijk, daar staan ze voor op tafel.’ Ze glimlacht nog eens.

Zie je, ze staan ervoor. Logisch. Ik reik naar voren. Dat is moeilijk, want mijn bekken voelt gespannen en het doet pijn. Een mooie oefening, zou Reza zeggen. Ik klem mijn kaken op elkaar en strek mijn hand zo ver ik kan. Ja! Met mijn vingertoppen kan ik er net bij.

Ze lacht, alweer zo vriendelijk. Ze is een echte zorgverlener. ‘Twee is ook goed. Of drie. Wat mij betreft eet je ze allemaal op.’

‘Twee is genoeg,’ zeg ik. Kreunend kom ik overeind. Eenmaal rechtop moet ik even uitblazen van de inspanning. Mijn been tintelt en prikt. Ik stop een van de koekjes in mijn mond en kauw overdreven terwijl ik naar mijn mond wijs.

Opnieuw die geruststellende glimlach. ‘Rustig maar, neem je tijd.’

Ik kauw nog een paar keer. ‘We hebben het nooit over het ongeluk, nee,’ zeg ik als mijn mond leeg is. Ik gooi het tweede koekje van de ene hand in de andere en weer terug. ‘Dat trekken mijn ouders niet.’

Ik had te veel gezegd.

Snel steek ik het overgebleven speculaasje in mijn mond. Ik kauw alsof mijn leven ervan afhangt.

Ze kijkt me een tijdje aan. Dan zegt ze: ‘Dat zal vast moeilijk voor je zijn.’

Het koekje is op. Ik staar weer naar de grond. De klotsende rivier lijkt nog wilder dan net.

Een onmogelijk lange tijd is het stil. Ik heb niets meer te zeggen, dus ik zwijg.

‘Wat zijn je nagels mooi,’ zegt ze dan.

Opgelucht kijk ik op en ik glimlach. ‘Nagellak. Magenta. Van Reza gekregen.’

‘Hoe was het?’

‘Gewoon.’

‘Luchtte het op?’

‘Ja. Best, hoor.’

‘Wat heb je bespr-’

‘Ik heb Gyan beloofd dat we zouden kaarten in de huiskamer.’

Ik rol mijn kamer uit en laat mijn moeder achter.

‘Ahum.’ Achter me schraapt iemand zijn keel. Ik draai me om. In de deuropening van de huiskamer staat mijn vader. Voordat ik kan reageren, schreeuwt Gyan in mijn oor: ‘Yeah! Gewonnen.’ Hij smijkt zijn overgebleven kaarten op tafel.

‘Jeetje, Gyan. Ik schrik me dood!’

Hij lacht, zet zijn handen af op de wielen van zijn rolstoel en maakt een wheelie.

Meewarig kijk ik hem aan en draai me dan verontschuldigend weer om naar mijn vader. ‘Kom maar binnen, hoor.’ Ik glimlach.

‘Hoi,’ zegt hij op dezelfde timide toon als iedere dag. Hij komt naast me zitten. ‘Hoi, Gyan.’ Pap knikt bij wijze van groet. ‘Alles goed?’

‘Prima, meneer. Ik heb Robin alwéér verslagen!’

Ik geef hem een duw. ‘Rol een eind op, man.’

Maar Gyan luistert al niet meer, want Hedin komt binnen. Het

mooiste meisje ooit, volgens Gyan. En heel erg onbereikbaar voor hem, volgens mij. Hij rolt weg met een domme grijns op zijn gezicht.

‘Hé, pap,’ Ik geef hem een klopje op zijn been. Ik ben blij om hem te zien.

Maar dan herinner ik me mijn moeder. Zij loopt hier ook nog ergens rond. Ze ging koffie halen en kan ieder moment terugkomen. Schielijk kijk ik om me heen. Shit, daar is ze al. Met een geforceerde glimlach komt ze op ons af.

Ze zijn samen hier. Wat nu?

Vorig jaar toen we op vakantie waren in Italië ging er uit het niets een alarm loeien bij een toltunnel. De man in het hokje dacht dat mijn moeder wilde doorrijden zonder te betalen en schakelde het in: *whoooo, whoooo, whoooo whoooo, whoooo, whoooowhoooo, whoooo!* Nog harder dan dat alarm loeit er nu een in mijn hoofd. Het geluid overstemt alles. Logisch nadenken is onmogelijk. Wat zeg ik, nadenken is onmogelijk.

Oké, rustig. Adem in. Adem uit. Je wilde toch dat ze je samen bezoeken?

Ja, Robin, dat klopt, maar niet zo, bijt ik mezelf toe.

Je kunt heel goed faken, Robin. Dus fake. NU!

Ik adem nog een keer diep in. Stop! beveel ik het lawaai in mijn hoofd. Ik draai me naar pap. Die zit stijf naast me. Hij knippert zelfs niet meer met zijn ogen.

‘Hé, pap,’ zeg ik nog eens. Het klinkt redelijk normaal.

‘Mam, is het gelukt met die koffie?’ Of toch niet? Mijn stem piept, drie tonen hoger dan normaal.

Mijn moeder perst er een glimlach uit. ‘Ja hoor, maar eh... ik

moet gaan... Ik eh... moet naar Meryem.’ Ze neemt een slok uit het papieren bekertje in haar hand en zet het op tafel. Stijf komt ze naar me toe en buigt zich over me heen. Ze kust mijn wang en strijkt door mijn haar.

Pap schraapt zijn keel. ‘Je mag van mij gewoon blijven, hoor.’

Mijn moeder reageert niet.

‘Oké,’ zegt mijn vader bijna onhoorbaar. ‘Het hoeft niet.’ Dan wat harder: ‘Doe Meryem de groeten.’ Hij glimlacht. Verdrietig. Verslagen.

Een rilling loopt over mijn rug. Hatén ze elkaar? Waarom? Is dit nou niet juist een moment om het samen te doen? Ik wil dit iedere dag vragen, maar durf het niet. Ik ben te bang voor het antwoord.

Ik pak mijn moeders hand, trek haar naar me toe en schenk haar mijn breedste lach. ‘Knuffel?’

Ze slaat haar armen om me heen, en met mijn armen om de hare probeer ik haar te vragen alsjeblieft weer normaal te doen. Maar ik weet niet of ze het begrijpt.

Met mijn vader begin ik aan het avondprogramma: kletsen in de huiskamer, rondje over de gang, kletsen met mijn Franse oma – of *mémé*, zoals ik haar noem. Ze videobelt me iedere avond, geholpen door mijn neef Yves.

Yves is vijf jaar ouder dan ik. Hij is iemand die zich bezighoudt met kleren, geld en zich belangrijker maken dan hij is. Ik mag hem niet erg, maar *mémé* is dol op hem. En hij helpt haar zodat zij mij en ik haar kan zien. Dus ik zeur er niet over. Al zegt hij wel vaak hele stomme dingen. Zo klaagde hij laatst de hele tijd door over een bezoek aan de tandarts waar hij een vulling moest laten vervangen. Terwijl ik hier lig.

Maar goed, het is fijn mémé te zien. Haar geratel over van alles en nog wat leidt lekker af.

Na het gesprek met haar, stipt om half acht, ga ik mijn tanden poetsen en trek een pyjama aan. Daarna ben ik, zoals iedere avond, helemaal kapot.

En dus klapt mijn vader, ook zoals elke avond, zijn laptop open voor een film. Hij kruipt naast me in bed, helemaal op het randje zodat hij mijn benen niet raakt. Het kan niet comfortabel zijn. Maar als ik ernaar vraag, ontkent hij. Dus nu laat ik het maar. Ik kijk altijd uit naar onze filmtijd samen. Filmpersonages, beelden en verhalen maken dat ik even vergeet waar ik ben.

Maar vandaag kan ik me niet concentreren. Ik blijf maar denken aan de ongemakkelijke situatie van net. Tot voor kort konden mijn ouders het prima met elkaar vinden. Tenminste, dat denk ik. Natuurlijk hadden ze wel eens ruzie. En dan negeerde mam pap, net als nu. Maar dat duurde hooguit twee dagen. En dan was het gewoon weer goed. Maar dit duurt al sinds het ongeluk, twee maanden geleden. Inmiddels lijken mijn ouders vreemden voor elkaar.

‘Wat is er? Pijn?’

Weer die bezorgdheid. Ik ben te moe om het opgewekt te ontdekken.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, niet meer dan anders.’ Ik zucht nog eens.

Mijn vader komt overeind. De schrik in zijn ogen maakt dat ik wil verdwijnen.

Ik glimlach kleintjes. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken.’

‘Maar je hebt pijn.’

‘Ik heb altijd pijn, pap. Laten we gewoon kijken.’

‘Maar...’ probeert hij nog eens.

‘Ik zuchtte niet omdat ik pijn heb,’ probeer ik hem gerust te stellen.

‘O.’ Een tijdje is hij stil. We kijken hoe Omar Sy een sigaret tussen François Cluzets lippen steekt. In *Intouchables* kan hij nog minder dan ik.

‘Maar waarom dan? Omdat er iets is?’ Ik voel dat pap naar me kijkt.

Ik rol met mijn ogen. ‘Pap. Ssst, het is net spannend,’ probeer ik. Maar ik heb geen idee waar de scène over gaat.

‘Komt het door mama en mij?’

Ik kijk hem aan. Opnieuw zie ik spanning in zijn blik. En nog iets.

Ik zucht nog eens. Heel diep. Dan geef ik toe: ‘Ja, eigenlijk wel. Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

Mijn vader draait zijn hoofd weer van me weg en kijkt naar het scherm.

Ik hou mijn adem in.

Ongemakkelijk lang blijft het stil. Dan zegt hij: ‘Het kwam door de kapotte ventilatie.’

‘Wat?’

‘De ventilatie deed het niet. Die avond. Weet je nog? De ramen waren beslagen. Toch?’

Ik sla de laptop dicht en kijk pap aan. ‘Wat? Waar heb je het over?’

‘De avond van het...’ Hij maakt een onduidelijk handgebaar. ‘... het ongeluk. De ramen waren toch beslagen?’

‘Ja. Het regende. Het was warm in de auto. De ramen waren koud. Logisch.’

‘Ja, maar de ventilatie...’

‘Wat is daarmee?’

‘Nou, die zet je dan toch heel hard, zodat je meer kunt zien?’

‘Uhuh. En?’

‘En die deed het niet. Al een paar weken niet. Ik had tegen je moeder gezegd dat ik een afspraak bij de garage zou maken. Maar...’ Pap wrijft met zijn handen over zijn gezicht en dan door zijn haar. Hij buigt zijn hoofd. ‘Maar dat was ik vergeten. En toen, toen besloegen de ramen dus. En daardoor zag ik die tram niet.’ Hij fluistert het. Op z’n allerzachtst.

Ik leg een hand op zijn rug. ‘Maar, pap, je wilde toch niet dat die tram op ons in zou rijden?’

Met een schok komt zijn hoofd overeind. ‘Nee! Nee! Natuurlijk niet.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nou dan. En het regende echt heel hard. Zou je die tram wel gezien hebben als de ventilatie het gewoon gedaan had?’

‘Het zou beter geweest zijn.’ Zijn stem is nog nooit zo klein geweest.

‘En mama is boos omdat je niet naar de garage bent geweest?’

‘Mama is boos...’ Hij denkt even na en zegt dan: ‘... over de hele situatie. Net als ik. Dit had nooit mogen gebeuren.’

‘Geloof me, ik had dit liever ook niet meegemaakt, maar we leven nog.’ Ik geef hem een duwtje tegen zijn bovenarm. ‘En gelukkig maar, want ik had enorm gebaald als ik *Intouchables* nooit had gezien.’ Ik lach – hopelijk geruststellend – naar hem.

Zijn glimlach is mager, maar hij lacht tenminste. Hij slaat zijn armen om me heen. ‘Wat ben je toch sterk, schat. Iedereen zegt het.’

5.

Toen ik het voor het eerst deed, waren mijn spieren zwak en mijn zenuwen geprikkeld. Het deed pijn. Natuurlijk deed het pijn. Maar de fysiotherapeut stond achter me. Letterlijk. Figuurlijk.

Ik stond en zette een stap.

Een kleine stap voor de mens, maar een reusachtige sprong voor Robin!

‘Weet je wat we gisteren aten? Snijbonen! Dat geloof je toch niet?’ Vol afschuw kijk ik naar mijn moeder, die op het bankje tegen de muur de beterschapskaarten aan het sorteren is.

Afwezig kijkt ze op. ‘Wat?’

‘Snijbonen,’ herhaal ik. ‘Ik had ze nog nooit gegeten en ik ga ze ook nooit meer eten. Gyan vond het zo vies dat hij moest kokhalzen. Dat was dan wel weer grappig. Alhoewel, hij mocht daarna iets anders eten. En ik zat nog met die ranzige bonen.’

‘Je bent verwend.’ Mam knipoogt naar me. ‘Hier, je hebt een kaart van Karan gekregen.’ Ze gooit hem naar me toe. Hij zeilt door de kamer. Ik zet een paar stappen vooruit. Vorige week zette ik mijn eerste stap in de oefenzaal en nu kan ik met een looprek door mijn kamer lopen. Het gaat niet echt snel. Zelfs een honderdjarige loopt beter met zo’n ding. Maar hé, ik loop!

Ik steek een hand uit en... vang de kaart ook nog. Ik hoef hem niet uit de envelop te halen om te weten wat erop staat. Een onderbeen in het verband. Erop geschreven staat: *Yo Robin*,